

[Landbrugsministeren.]

med eller indfyldelse på landbrugsministeriets afskedigelse af Cohn. Dette er ganske uden forbindelse med virkeligheden. Cohn blev afskediget, fordi han efter et samlet skøn var fundet uegnet til at være ansat i tjenestemandsstilling, og disputatssagen har ingen forbindelse hermed.

I januar 1958 antydede Cohn i anden forbindelse over for landbrugsministeriet, at der skulle være uregelmæssigheder i tallene i Malling Olsens disputats, uden at dette dog kunne give ministeriet anledning til en undersøgelse, men den 17. juni 1958 fremkom han i en redegørelse til landbohøjskolens veterinærvidenskabelige fagråd med en anklage mod dr. Malling Olsen for uregelmæssigheder i den del af doktorafhandlingen, jeg tidligere har nævnt.

Cohn baserede sin anklage på et håndskrevet talmateriale, som efter hans påstand er nedskrevet af ham selv i 1948 på det tidspunkt, da han samarbejdede med Malling Olsen. Talmaterialet er ikke forsynet med overskrift, dato eller nærmere forsøgsbetegnelse, og det indeholder heller ikke oplysninger om den teknik, der ligger til grund for materialet, og der forekommer forskellige rettelser deri.

Det veterinærvidenskabelige fagråd vedtog efter samråd med højskolens rektor at foretage en videnskabelig vurdering af den rejste kritik. Det overdrog undersøgelsen til 3 professorer, som repræsenterede højskolens 3 fagråd, og som er sagkyndige i bakteriologi og mikrobiologi. De tre professorer var H. C. Bendixen, M. Sode-Mogensen og Erik J. Petersen, og om deres sagkundskab, habilitet og uvildighed kan der efter min mening ikke rejses nogen som helst berettiget tvivl. Det er oplyst over for mig, at de to førstnævnte professorer er bragt i forslag af professor Ed. Sørensen.

De sagkyndige har ikke taget stilling til ægtheden af dyrlæge Cohns materiale, men er ved deres behandling gået ud fra, at Cohns talmateriale og forklaring var rigtig, og efter nøje vurdering gav de i en redegørelse til fagrådet udtryk for, at de var kommet til det resultat, at Cohn på intet punkt havde ført bevis for eller sandsynliggjort sin påstand om, at der skulle foreligge uredelighed fra Malling Olsens side i de af ham udgivne publikationer, og at klage-

punkterne kan afvises som værende uden relevans med hensyn til Malling Olsens doktordisputats.

Det veterinærvidenskabelige fagråd gik ind for denne konklusion med 12 stemmer mod 1, medens 2 medlemmer undlod at stemme, og afvisning af klagen blev offentliggjort.

Sagen synes herefter at skulle være afsluttet. Den højeste sagkundskab på området havde udtalt sig, og det videnskabelige fagråd havde med stor majoritet tiltrådt.

Alligevel fremkom professor Ed. Sørensen ca. 4 måneder efter med en redegørelse for sagen, hvormed han mente at kunne godtgøre, at der forelå bevidste rettelser i doktordisputatsens tal, og han udtalte ønske om nedsættelse af et nyt bedømmelsesudvalg. Fagrådets flertal henviste professoren til at søge sagen genoptaget som angivet i højskolens anordning, og fagrådet fandt ingen anledning til at foretage yderligere, efter at 12 af rådets medlemmer havde sat sig ind i professor Sørensens redegørelse. Det kan tilføjes, at fagrådets formand havde forelagt redegørelsen for de 3 sagkyndige, der meddelte, at redegørelsen ikke gav dem anledning til at ændre deres tidligere udtalelse. Den vej, som professoren kunne have fulgt, var sammen med 2 andre fagrådsmedlemmer at begære fagrådet indkaldt til behandling af sagen. Professor Sørensen valgte imidlertid gennem dagspressen at føre en kampagne mod sit fagråd, højskolen og ministeriet.

Under hensyn til hele den uro, der fremkom om denne sag, anmodede landbohøjskolen i slutningen af maj i år landbrugsministeriet om at foretage en undersøgelse af fagrådets arbejdsform, særlig med henblik på den sag, som det her drejer sig om. Ministeriet rekvirerede samtlige sagens akter og gennemgik sagen, og man kom til den slutning, at fagrådet havde overholdt de for højskolen fastsatte formelle forskrifter, og at de fremførte anklager havde været undergivet en fuldt ud forsvarlig bedømmelse.

Dette er stadig mit standpunkt. Jeg vil finde det mindre rimeligt, at man på det grundlag, som er udgangspunktet i sagen, nemlig Cohns selvnedskrevne dokument fra 1948, om hvilket Malling Olsen erklærer, at han aldrig mindes at have set det, skulle